

[Hilmar Baunsgaard.]

ring er kommet til det modsatte resultat af statsministeren. Jeg er desværre af den opfattelse, at vi skal være overordentlig heldige, hvis den internationale konjunktur giver os mulighed for at nære store forventninger til fremgangen det første års tid. Ingen af os ved, hvem der får ret.

Det fører til det andet lige så vigtige, nemlig et forsøg på at vurdere, om den økonomiske politik, vi fører, og den økonomiske politik, vi har mulighed for at føre, når konjunkturerne måtte vende, er så smidig, at vi ikke skal til ved egne, hjemlige midler at mindske mulighederne for at udnytte de gode konjunkturer, fordi vi har forsømt at tilrettelægge mulighederne.

Der er en ting, jeg ikke rigtig forstår ved statsministerens optimisme. For se, hvis det nu går rigtigt, som statsministeren mener og vi andre jo ønsker, det ønsker vi alle, at konjunkturerne vil vende allerede til efteråret, sådan at vi kan få de første mærkbare følger af det, så melder sig jo med et kolosal brag problemerne fra underskuddet på 10 mia kr. i statsregnskabet. Det er jo det, der er vores dilemma, og som vi ikke kan få andre til at hjælpe os med; det skal vi selv løse. Der kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg ikke er så sikker på, at det er klogt, at også regeringen skaber forventninger om, at det allerede i løbet af et års tid skulle være muligt at give skattelettelser. Hvis konjunkturerne vender og vi skal give skattelettelser, så skal vi altså have fundet ud af, hvordan vi lever med vores finanspolitik.

Desværre kan vi ikke se bort fra den ubehagelige kendsgerning, at trods vores alt for store arbejdsløshed har vi stadig valutaunderskud. Det er faldende, ja vel, sammenlignet med sidste år, men vi har i denne situation, der burde føre til, at vi ikke havde valutaunderskud, alligevel et ikke ubetragteligt sådant. Det melder sig med sine krav, den dag konjunkturerne vender. Hvad gør vi så, for at de 10 mia kr. og det forbrug, det omsætter sig i, ikke skal udløses i en meget stærk forværring af valutaproblemerne? Så skal vi til at snakke besparelser af en helt anden størrelsesorden, end vi snakkede i vinter, og når man nu tænker på, hvad det gav af ballade i vinter — vi nåede med møje og besvær frem til 5 mia kr. Skal vi nu pludselig til at finde 10 mia kr., bare for at

holde balancen, for slet ikke at tale om, hvad vi skal finde derudover for at kunne love befolkningen på en redelig måde skattelettelser, hvad så? Så er det besparelser af et helt, helt andet omfang.

Derfor ville jeg egentlig sige til regeringen — og jeg har ikke noget imod at inkludere partiet venstre i denne stilfærdige henstilling — at disse to store partier holdt op med at gå og love skattereformer til næste år. Hvis forretningsordenen tillod mig at tale direkte, ville jeg tilføje: for I er ikke i stand til at gennemføre det, nogen af jer. Jeg må altså nøjes med at sige: jeg tror, dette er urealistisk, det holder ikke. Jeg har en meget stærk fornemmelse af, at såvel økonomiministeren som finansministeren ikke er fuldstændig uenige med mig.

Skal man prøve at se, hvad det så er, man gør, ja, så er det jo netop de daglige ting. Hvem af os vil ikke gerne give skattelettelser til pensionistindtægterne? Jeg tror, alle partier i dette folketing er tilhængere af det. Hvis vi så ser på det helt aktuelle: hvem af os vil ikke også gerne give den forbedring af mulighederne for at have en beskedent indtjening ved siden af, som socialministeren taler om? Det vil vi alle sammen. Men lader disse to ting sig forene med kravet om hensyn til finanserne med de 10 mia kr. og valutaundersigterne, hvis de internationale konjunkturer vender? Det er jo det, vi allerede nu er nødt til, for ellers kommer vi i den ulykkelige situation, når konjunkturerne vender, at vi så må til at gribe ind, sådan at vi hæmmer vore muligheder for at bedre beskæftigelsen i kraft af de internationale konjunkturer.

Jeg tror altså, det var klogere, om man kom til det resultat, at man sagde: lad os nu hellere gøre skattebehovet op i de kommende år. Når vi så har fået gjort det op, kan vi jo så prøve at se, hvor meget der kan blive enighed om at spare for at give nogle af de skattelettelser, vi alle sammen så forfærdelig gerne vil give.

Så har jeg et par andre betragtninger, som jeg tror vi herinde er nødt til at ofre større opmærksomhed, end vi har gjort. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Auken, sagde, at havde vi haft ØD, så ville han ikke have været i tvivl om, at vi kunne have klaret den nuværende situation væsentligt bedre. Det fremgik ikke af hans tale, hvad